Uitspraak Geschillencommissie Kifid nr. 2023-0152

(mr. F.H.E. Boerma, voorzitter, mr. L. van Berkum, ir. A. van den Berg, leden en mr. R.G. de Kruif, secretaris)

Klacht ontvangen op	14 maart 2022
Ingediend door	Mevrouw [consument I], de heer [consument II] en mevrouw [consument III], verder te noemen de consument I, de consument II en de consument III of samen de consumenten
Tegen	ING Bank N.V., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de bank
Datum uitspraak	22 februari 2023
Aard uitspraak	Niet-bindend advies
Uitkomst	Vordering (gedeeltelijk) toegewezen

Samenvatting

Hypothecaire geldlening. Behandelbaarheid. De bank heeft de consumenten aangesproken op basis van een verstrekte hypothecaire geldlening en heeft de betaling van een, volgens de bank nog openstaande, vordering geëist voor het laten vallen van het hypotheekrecht. De commissie is van oordeel dat de bank geen (juridische) grondslag had voor het incasseren van deze (bestreden) vordering. De consumenten hebben het bedrag onverschuldigd betaald en de bank is gehouden om dit aan hen terug te betalen. Vordering toegewezen.

1. Procedure

1.1 De behandelend commissie, verder te noemen de commissie, beslist op basis van het reglement (zoals dat gold tot 1 april 2022) en op basis van de door partijen aan Kifid ingestuurde documenten inclusief bijlagen. Het gaat om: 1) het klachtformulier van de consumenten; 2) de aanvullende stukken van de consumenten; 3) het verweerschrift van de bank; 4) de repliek van de consumenten; 5) de dupliek van de bank; 6) de aanvullende stukken van 28 november 2022 van de consumenten overgelegd voor de bespreking tijdens de hoorzitting en 7) de reactie van 12 december 2022 van de bank.

1.2 De consumenten zijn in deze zaak vertegenwoordigd door gemachtigde de heer mr. A.J.T.M. Hendriks, advocaat kantoorhoudende te Weert.

1.3 Partijen zijn opgeroepen voor een hoorzitting op 30 november 2022. Op de hoorzitting waren de consument I en de consument II aanwezig, samen met hun advocaat. Namens de bank waren aanwezig: de heer [naam 1], jurist en mevrouw [naam 2], jurist.

1.4 De bank is na de hoorzitting in de gelegenheid gesteld om nog te reageren op de aanvullende stukken die door de consumenten voorafgaand aan de hoorzitting zijn ingediend (zie 1.1).

1.5 De consumenten hebben gekozen voor een niet-bindend advies. Dit betekent dat partijen elkaar niet aan de uitspraak kunnen houden.

2. Het geschil

Wat is er gebeurd?

2.1 De consumenten hebben in 2004, als vennoten van [naam Vof] (hierna: de Vof), een hypothecaire geldlening van € 190.000,- bij de bank afgesloten voor een bedrijfspand. De consument I heeft tegelijkertijd een hypothecaire geldlening van € 305.000,- bij de bank afgesloten voor de woning die was gelegen bij het bedrijfspand.

2.2 De bank heeft in 2004 een rekening-courantkrediet van € 115.000,- aan de Vof verstrekt (hierna: het RC-krediet).

2.3 De consumenten hebben in 2006 een besloten vennootschap opgericht, te weten [naam BV] (hierna: [BV X]).

2.4 De Vof is per 30 november 2007 ontbonden en opgeheven. De betaalrekening en het RC-krediet van de Vof zijn niet op naam van [BV X] gesteld, maar [BV X] is feitelijk gebruik gaan maken van de betaalrekening en het RC-krediet.

2.5 Voor het 'overzetten' van het RC-krediet en de betaalrekening van de Vof naar [BV X] heeft de bank een offerte van 19 februari 2008 uitgebracht. De bank heeft bij brief van 21 mei 2008 aan de consumenten medegedeeld dat, nu de offerte volgens haar niet als ondertekend retour is ontvangen, deze als ingetrokken moest worden beschouwd.

2.6 De consumenten hebben op 22 februari 2008 een borgakte ondertekend ten behoeve van de bank tot hoofdelijke borgen voor [BV X], tot een bedrag van ten hoogste € 100.000,-.

2.7 Nadat [BV X] in augustus 2008 besloten had om de onderneming te verkopen, heeft de bank ingestemd met de beëindiging van haar pandrecht op de voorraden, op voorwaarde dat door [BV X] een bedrag van € 46.000,- aan de bank werd betaald. [BV X] heeft het bedrag van € 46.000,- aan de bank betaald. Daarnaast heeft de moedermaatschappij van [BV X], waarvan consumenten enig bestuurder en aandeelhouder zijn (?) een bedrag van € 34.000,- aan de bank betaald. Volgens de bank tot het voldoen van (een deel van) het RC-krediet. Bij brief van 11 september 2008 heeft de bank bevestigd akkoord te gaan met deze aflossingsbedragen van € 46.000,- en € 34.000,-.

2.8 [BV X] is op 3 februari 2009 in staat van faillissement verklaard.

2.9 Per brief van 19 maart 2009 heeft de incasso-gemachtigde van de bank het volgende aan de vennoten van de Vof bericht:

"(…) Vast staat dat [naam Vof] per 30 november 2007 is opgeheven.

Ofschoon het in de bedoeling lag dat de kredietfaciliteit zou worden overgenomen door [naam BV] is een kredietovereenkomst met [naam BV] nimmer tot stand gekomen aangezien geen overeenstemming werd bereikt over de hoogte van de door ING geëiste borgstellingen.

Mede, doch niet uitsluitend, op basis van bovenstaande constateringen zijn wij helaas genoodzaakt u de verstrekte kredietfaciliteiten bij dezen en met onmiddellijke ingang op te zeggen. Uw kredietlimiet in rekening-courant wordt hierdoor per heden teruggebracht tot nihil.

Wij verzoeken -en voor zover noodzakelijk sommeren- u de gehele vordering, per heden groot EUR 22.699,51 voor 2 april 2009 dat wil zeggen inclusief de tot de datum van aflossing vervallen renten, provisies en kosten, te voldoen.

Betalingen dienen uitsluitend te geschieden op rekeningnummer (…) ten name van [naam vof]. (…)"

2.10 Per 29 augustus 2009 is een betalingsregeling tot stand gekomen, waarbij de consumenten elke maand € 250,- hebben afgelost. Volgens de consumenten is met de laatste betaling op 23 april 2018 de gehele vordering afgelost. De consumenten hebben een overzicht van de betreffende vordering en al hun afbetalingen daarop overgelegd.

2.11 De curator in het faillissement van [BV X] heeft de nietigheid van de betaling van € 46.000,- door [BV X] ingeroepen. De rechtbank Limburg heeft bij vonnis van [datum] 2014 de vordering van de curator toegewezen. De bank heeft daarom het bedrag van € 46.000,- aan de curator betaald. Het faillissement van [BV X] is op 9 januari 2015 beëindigd.

2.12 Bij e-mail van 25 augustus 2016 heeft de incassogemachtigde van de bank, onder verwijzing naar een brief van 5 augustus 2015 met daarbij het vonnis van de rechtbank Limburg, een bedrag van € 63.163,46 van de consumenten gevorderd. Volgens de bank een bedrag van € 21.291,63 voor het niet betaalde bedrag van het RC-krediet verhoogd met € 46.000,- en de wettelijke rente daarover. Volgens de consumenten hebben zij de brief van 5 augustus 2015 nooit ontvangen en waren zij niet op de hoogte van de door de curator gevoerde procedure. De consumenten hebben bezwaar gemaakt tegen de vordering van de bank en daarover in 2017 met de (gemachtigde van de) bank gecorrespondeerd.

2.13 In april 2018 hebben de consumenten een brief naar de incassogemachtigde van de bank gestuurd waarin het volgende was opgenomen:

"Aangaande bovengenoemd kwestie willen wij de laatste termijn van het betalingsvoorstel waar u op 12 augustus 2009, alsmede op 3 mei 2011 akkoord bent gegaan op 24 april 2018 aan u betalen.

Met deze betaling zijn wij van mening dat wij de afgelopen jaren keurig aan onze verplichtingen hebben voldaan.
Zodoende kan er ook geen verrekening in de aflosnota kunnen worden meegenomen van de bankhypotheek bij de notaris bij eventuele verkoop van de woning.
Wij gaan ervan uit dat het dossier nu gesloten kan worden.(…)"

2.14 Bij brief van 4 september 2018 hebben de consumenten bezwaar gemaakt tegen een brief van 3 augustus 2018 van de incassogemachtigde van de bank. Zij hebben de daarin gestelde vordering van € 46.000,- betwist en daarnaast medegedeeld dat de vordering van € 22.861,06 door middel van de betalingsregeling reeds is voldaan.

2.15 Bij brief van 2 november 2018 is namens de bank, door Vesting Finance, gereageerd op de bezwaren van de consumenten. De gemachtigde van de consumenten heeft daar vervolgens bij brief van 10 december 2018 op gereageerd. Vervolgens heeft Vesting Finance bij brief van 23 januari 2019 gereageerd, waar namens consumenten bij brief van 19 maart 2019 op is geantwoord. Vesting Finance heeft vervolgens niet meer daarop gereageerd.

2.16 In de brief van 19 maart 2019 van de (gemachtigde van de) consumenten stond het volgende:

"Uw schrijven d.d. 23 januari 2019 besprak ik met clienten. Met de inhoud van die brief worden de dezerzijds ingenomen stellingen niet weerlegd en overigens deels ook onbesproken gelaten.
Cliënten handhaven de reeds ingenomen stellingen onverkort en zullen dan ook geen voorstel doen om te komen tot aflossing van de vermeende openstaande vordering. Daar er immers rechtens geen sprake is van een openstaande vordering, behoeft ook geen voorstel te worden gedaan.
Cliënten achten met deze brief Vesting Finance dan wel ING naar behoren te hebben geïnformeerd en veronderstellen dat met deze brief het dossier kan worden gesloten.
Indien en voor zover Vesting Finance dan wel ING meent deze kwestie te moeten voortzetten, dan zullen cliënten uiteraard gemotiveerd verweer voeren en tevens een klacht ter zake het handelen van de ING Bank indienen bij het Klachteninstituut Financiële Dienstverlening.(…)"

2.17 Gedurende een periode van 2 jaar en 5 maanden hebben de consumenten geen reactie van of namens de bank vernomen.

2.18 De consumenten hebben het bedrijfspand en de woning op 19 juli 2021 aan een derde verkocht en op 1 oktober 2021 aan hen geleverd. Daaraan voorafgaand heeft de bank bij het verstrekken van de aflosnota, en om de hypothecaire inschrijving door te halen, aan de consumenten laten weten dat zij naast het bedrag van de geldlening ook een vordering van € 63.163,46 moesten te betalen.

De consumenten waren het daarmee niet eens maar hebben het bedrag onder protest betaald zodat de levering van de woning en het bedrijfspand aan de koper door kon gaan.

De klacht en vordering

2.19 De consumenten klagen over het door hen aan de bank (onder protest) betaalde bedrag van € 63.163,46, omdat volgens de consumenten daarvoor geen (juridische) grondslag bestond. De consumenten vorderen daarom dat de bank dit bedrag, vermeerderd met wettelijke rente, aan hen terugbetaalt.

Het verweer

2.20 De bank heeft de volgende verweren gevoerd.

2.21 Primair heeft de bank gesteld dat de klacht niet door Kifid kan worden behandeld omdat de consumenten geen 'consument' zijn in de zin van het reglement van Kifid. Het betreft volgens de bank een kleinzakelijk geschil dat geen betrekking heeft op een financiering die ná 1 juli 2018 is afgesloten. Het recht van hypotheek is door de bank aan de consumenten verstrekt in hun hoedanigheid van vennoten van de Vof en de consument I ook in privé. Het niet geringe RC-krediet (van ten hoogste € 115.000,-) was door de bank aan de Vof verstrekt en later aan [BV X]. In de hypotheekakte wordt gesproken over kredietnemer en onderzetter en niet over schuldenaar zoals meestal in hypotheekaktes voor woningfinanciering het geval is. De vordering van de bank is gebaseerd op het RC-krediet van de Vof en de procedure tussen de curator van [BV X] en de bank. De consumenten hebben zelf ook op het klachtformulier verklaard dat zij handelen in de uitoefening van hun beroep of bedrijf. De bank is daarom van mening dat de klacht niet behandelbaar is voor Kifid.

2.22 De bank heeft ook bezwaar gemaakt tegen de stukken die minder dan 48 uur voor de zitting door de consumenten zijn ingediend. Volgens de bank zijn deze stukken tardief en in strijd met een goede procesorde en de commissie dient deze buiten beschouwing te laten.

2.23 Subsidiair acht de bank de klacht ongegrond en zij heeft daartoe het volgende aangevoerd. Er is geen betalingsregeling tegen finale kwijting met de consumenten overeengekomen. Het door de consumenten verstrekte overzicht van betalingen is onvolledig omdat daarbij geen rekening is gehouden met rente en incassokosten. De bank heeft zelf een overzicht verstrekt met daarin vermeld de schuld van de consumenten aan de bank inclusief rente en kosten.
De restschuld is ontstaan doordat de Vof het RC-krediet niet volledig aan de bank heeft terugbetaald en omdat de curator van [BV X] met succes de vernietiging van een betaling van [BV X] aan de bank heeft ingeroepen.

2.24 [BV X] is op 3 februari 2009 in staat van faillissement verklaard. De curator heeft vervolgens de nietigheid van de betaling van € 46.000,- ingeroepen. De rechter heeft deze vordering toegewezen zodat de bank dit bedrag aan de boedel van [BV X] heeft moeten terugbetalen. Het faillissement van [BV X] is op 9 januari 2015 beëindigd.

Daarna heeft de bank, vertegenwoordigd door haar incassogemachtigde, betaling gevorderd van € 63.163,46, zijnde het restant van het niet-betaalde bedrag van het RC-krediet van € 21.291,63, verhoogd met € 46.000,- en de wettelijke rente daarover.

2.25 Het RC-krediet en de betaalrekening van de Vof werden volgens de bank feitelijk gebruikt door [BV X]. De consumenten waren de bestuurders van [BV X] en werden bijgestaan door hun advocaat. De betaling van het bedrag van € 46.000,- was binnen een jaar voorafgaand aan het faillissement en (op verzoek van de curator) door de rechter teruggedraaid op basis van het vermoeden paulianeus te zijn verricht. Dat de bank daarbij een ander of beter verweer had kunnen voeren, zoals de consumenten hebben gesteld, betekent echter niet dat de bank onzorgvuldig en/of onrechtmatig tegenover de consumenten heeft gehandeld. Volgens de bank waren de consumenten ook op de hoogte van de gevoerde rechterlijke procedure. Bij brief van 5 augustus 2015 heeft de bank de consumenten over de uitkomst en over het openstaande bedrag van € 63.782,20 geïnformeerd. Op 25 augustus 2016 heeft de bank de consumenten daarover opnieuw geïnformeerd. Volgens de bank is de vordering niet verjaard en heeft zij deze niet onterecht geïncasseerd.

3. De beoordeling

Is de klacht behandelbaar?

3.1 De bank heeft allereerst aangevoerd dat de klacht van de consumenten niet door Kifid kan worden behandeld omdat de consumenten niet kunnen worden aangemerkt als 'consument' zoals bedoeld in het reglement van Kifid en het daarnaast niet gaat om een kleinzakelijke financiering die is afgesloten op of ná 1 juli 2018[1]. De commissie acht de klacht echter wel behandelbaar en licht dat als volgt toe.

3.2 De consumenten hebben hun klacht bij Kifid ingediend met het klachtformulier kleinzakelijke financiering. Bij brief van 18 maart 2022 is de klacht in eerste instantie door Kifid niet behandelbaar verklaard.
Nadat de consumenten daartegen bezwaar hebben gemaakt, is de klacht alsnog (voorlopig) in behandeling genomen omdat de consumenten naar het oordeel van de voorzitter van de Geschillencommissie als 'consument' konden worden aangemerkt.

[1] Zie het Reglement Geschillencommissie kleinzakelijke financiering, zoals dat gold tot 1 april 2022. Te vinden op www.kifid.nl.

3.3 Ondanks het verweer van de bank daartegen, blijft de commissie bij het oordeel dat Kifid de klacht (inhoudelijk) kan behandelen. Reden daarvoor is dat de bank de consumenten heeft aangesproken voor een (vermeende) vordering en deze heeft verhaald op basis van haar hypotheekrecht vanwege de door haar verstrekte (hypothecaire) geldlening.
Deze financiering zag grotendeels op een woning en voor een (veel) kleiner deel op het aangelegen bedrijfspand. Het perceel van de woning was bijna twee keer zo groot als het perceel van het bedrijfspand. De consumenten waren bovendien ook privé aansprakelijk voor de schulden van de (voormalige)Vof. Dat het betreffende bedrag waarop de (vermeende) vordering is gebaseerd betrekking had op het destijds (in 2004) aan de consumenten verstrekte RC-krediet maakt het voorgaande niet anders. Feit blijft dat de bank de consumenten (in privé) heeft aangesproken op basis van de verstrekte hypothecaire geldlening en betaling van de vordering van hen heeft geëist voor het laten vallen van het hypotheekrecht. De klacht is daarom behandelbaar. De commissie gaat hierna inhoudelijk in op de klacht.

Waar gaat het om?

3.4 De commissie ziet zich gesteld voor de vraag of de bank een (juridische) grondslag had voor de vordering van € 63.163,46.

3.5 Volgens de bank is de vordering een restschuld die is ontstaan doordat de Vof een deel van het RC-krediet (€ 21.291,63) niet volledig aan de bank heeft terugbetaald en de curator van [BV X] met succes de vernietiging heeft ingeroepen van de betaling van € 46.000,- door [BV X] aan de bank. De curator heeft daarbij gesteld dat [BV X] paulianeus heeft gehandeld en de rechtbank heeft deze vordering toegewezen. De bank heeft het bedrag van € 46.000,- (vermeerderd met rente en kosten) vervolgens aan [BV X] terugbetaald en vervolgens gevorderd bij de consumenten.

Mocht de bank het bedrag van € 46.000,- (opnieuw) vorderen van de consumenten?

3.6 Uit het betreffende, door de consumenten overgelegde, vonnis van [datum] 2014 van de rechtbank Limburg volgt dat het – naar het oordeel van de rechtbank – gezien het tijdsverloop tussen het vestigen van het pandrecht en voorts de overgang van de Vof naar [BV X], op de weg van de bank had gelegen om haar stellingen omtrent het door haar gestelde pandrecht op de voorraden van [BV X] nader te specificeren en te onderbouwen, maar dat heeft de bank niet heeft gedaan. Volgens de consumenten had de bank dit makkelijk kunnen onderbouwen bijvoorbeeld door de getekende pandakte waarover zij de beschikking had in te brengen of door meer te doen om het rechtsvermoeden van benadeling te ontkrachten.
Ook had volgens de consumenten de curator de vernietiging van die vordering niet kunnen inroepen als de bank er voor had gezorgd dat de bankrekening op naam van [BV X] was gesteld.

3.7 Uit de stukken blijkt dat de bank bij bericht van 11 september 2008 heeft aangegeven op welke wijze de betaling van € 46.000,- (en van € 34.000,-) gedaan moest worden en dat zij akkoord was met deze aflossingsbedragen zoals voorgesteld in de brief van 10 september 2008 door de gemachtigde van de consumenten. Vaststaat dat dit bedrag van € 46.000,- vanuit [BV X] aan de bank is betaald.
Op basis van deze aflossing is de bank akkoord gegaan met vrijgave van haar pandrecht op de inventaris en voorraden van [BV X], welke voorraden zodoende konden worden verkocht. Hoewel de bank het bedrag van € 46.000,- (geruime tijd later) na een vordering van de curator daartoe, aan [BV X] heeft moeten terugbetalen, betekent dat niet dat daarmee de afspraak tussen de consumenten en de bank is komen te vervallen. De bank had met andere woorden, na terugbetaling aan de curator, nog steeds een vordering van € 46.000,- op [BV X] en had zich met deze vordering als (mede)schuldeiser in het faillissement bij de curator moeten melden. Niet gesteld of gebleken is dat de bank dit heeft gedaan.

3.8 Voor zover de rechtbank heeft geoordeeld dat er paulianeus is gehandeld bij de betaling van de € 46.000,-, kan wat dat betreft niet worden gesteld dat dit (uitsluitend) de consumenten kan worden verweten, nu juist de consumenten namens [BV X] dit bedrag al aan de bank hadden betaald. De consumenten hebben bovendien betwist dat zij op de hoogte waren van de door de curator tegen de bank aanhangig gemaakte procedure, welke procedure overigens relatief laat moet zijn gestart gelet op het feit dat het faillissement reeds op 3 februari 2009 was uitsproken. Dat de consumenten over de procedure bij de rechtbank (vooraf) zijn geïnformeerd of daarvan op de hoogte waren, is voorts niet aangetoond. De commissie acht in dit geval ook niet onaannemelijk dat als de bank de consumenten daarover had geïnformeerd en/of geconsulteerd, de bank een beter of ander verweer had kunnen voeren (zie 3.6) waarmee de betaling van het bedrag mogelijk in stand had kunnen blijven. Neemt niet weg dat de bank naar het oordeel van de commissie geen vordering van € 46.000,- had op de consumenten in privé. Voor dit deel van de vordering bestond derhalve later bij de verkoop van het onroerend goed geen rechtsgrond, zodat de bank dit bedrag (als onverschuldigde betaald) aan de consumenten dient terug te betalen.

3.9 De consumenten hebben overigens aangevoerd dat zij voor de wijziging van de tenaamstelling van de betaalrekening en het krediet een kopie van de daartoe door de bank aangeleverde offerte hebben ondertekend (zie 2.4) en dat zij deze, zoals zij tijdens de hoorzitting hebben verklaard, (destijds) bij de bank persoonlijk hebben afgegeven. De bank heeft daartegen gesteld dat de bank geen getekende offerte in haar administratie heeft en dat uit haar bericht van 21 mei 2008 ook blijkt dat deze offerte is ingetrokken.
Wat daar ook van zij, de commissie acht het handelen van de bank in ieder geval onzorgvuldig omdat duidelijk was dat de bankrekening en het krediet op naam van de BV gesteld moesten worden daar de Vof was opgeheven en de activiteiten waren voortgezet in de BV.

Dit blijkt uit de omstandigheid dat de consumenten een hoofdelijke aansprakelijkheid hebben getekend in die tijd voor de BV. Volgens de consumenten is door hen ook veelvuldig aangedrongen op een juiste tenaamstelling maar is deze kwestie (steeds) niet door de bank ter hand genomen.
Vaststaat in ieder geval dat [BV X] feitelijk gebruik heeft gemaakt van de betaalrekening en het RC-krediet en dat de bank daar nooit enig bezwaar tegen heeft gemaakt.

Mocht de bank het bedrag van € 21.291,63 (nog) vorderen van de consumenten?

3.10 De commissie is daarnaast van oordeel dat de bank niet heeft kunnen aantonen dat zij in oktober 2021 nog een vordering op de consumenten had van € 21.291,63. Volgens de bank bestond deze vordering op basis van het RC-krediet wat in het verleden aan de Vof was verstrekt waarvoor de consumenten verantwoordelijk waren en nog niet volledig was afbetaald. De consumenten hebben echter aannemelijk gemaakt dat zij voor de resterende vordering op basis van het RC-krediet in 2009 een betalings-regeling zijn overeengekomen, welke regeling zij ingevolge hun bankafschriften ook volledig zijn nagekomen (zie 2.10). Voor zover de bank heeft gesteld dat het door de consumenten verstrekte overzicht van de betalingen op basis van de betalingsregeling (van € 250,- per/maand) niet juist of onvolledig is, merkt de commissie op dat bij het door de bank verstrekte overzicht van betalingen de vordering – kennelijk na de uitspraak van de rechtbank Limburg – per [datum] 2014 is verhoogd met het (bestreden) bedrag van € 46.000,- en dat de bank vanaf dat moment ook over het (gehele) bedrag rentekosten lijkt te hebben berekend. Gelet op het voorgaande, waarbij de commissie heeft geconcludeerd dat zij voor de vordering van € 46.000,- geen rechtsgrond heeft kunnen vaststellen, is de commissie van oordeel dat daarom ook niet van het overzicht van de bank uitgegaan kan worden. Naar het oordeel van de commissie heeft de bank verder niet, althans onvoldoende, aangetoond dat zij (in oktober 2021) nog een vordering van € 21.291,63 op de consumenten had. De bank dient dit bedrag daarom ook (als onverschuldigde betaald) aan de consumenten terug te betalen.

Wat is de conclusie?

3.11 De conclusie is dat naar het oordeel van de commissie de bank geen (juridische) grondslag had voor het incasseren van het bedrag van € 63.163,46. De consumenten hebben dit bedrag daarom onverschuldigd betaald en de bank is gehouden om dit aan hen terug te betalen.

4. De beslissing

De commissie beslist dat de bank een bedrag van € 63.163,46 aan de consumenten dient te vergoeden met wettelijke rente daarover vanaf 1 oktober 2021 tot aan de dag van algehele voldoening, binnen vier weken nadat deze beslissing aan partijen is verstuurd.

Deze uitspraak is niet-bindend. Tegen deze uitspraak staat geen beroep open bij de Commissie van Beroep Kifid. U kunt de zaak nog wel aan de rechter voorleggen.

Binnen 2 weken na verzending van de uitspraak kunt u schriftelijk verzoeken een overduidelijke vergissing in de uitspraak zoals een schrijffout, een verkeerde naam/datum of een rekenfout te herstellen. De beslissing in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Ook kunt u binnen 2 weken na verzending van de uitspraak schriftelijk verzoeken de uitspraak aan te vullen als u vindt dat niet op alle onderdelen van uw vordering is beslist. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de Geschillencommissie Kifid niet op al uw argumenten is ingegaan. Meer informatie hierover staat onder vraag 58 en 59 van het Reglement Geschillencommissie Kifid – vanaf 1 april 2022, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.

Contactgegevens Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Telefoonnummer: 070 - 333 8 999
Website: www.kifid.nl